

Ненад Грујичић

ДАН ЗА ДАНОМ

Анђа је рекла за Теодору да јој глава личи на пуњену птицу. То нисам смео да јој пренесем. Теодора је била и остала пуна хирова који су попут мехурова надували бесконачну сујету. Сматрала је да ће бити велика оперска певачица. То је испробавала у хору. Соло варијанта међу двадесетак чланова певачке дружине одговарала је њеној таштини. И Теодора је лебдела. Оперска дива, да, певаће у Бечу, Берлину, Њујорку, у Јапан ће, кад вам кажем, маштала је подебелих образа.

Теодорина љубавна искуства била су смешна. Са својих двадесет пет година имала је само једно – са лекаром алтернативне медицине, преварантом светског кова. Тај мргуд, који је на љубавном лагеру имао на десетине мученица, нуткао јој је тобож светску славу, шушкао предлозима и китио белим ружама, уверавао да му је једина. Иако ограничених говорних могућности, он је успео да је убеди да је лепа и да је чека планетарна слава. А Теодора уопште није била лепа, бар у оном грађданском смилу или, пак, у виду извесних манекенских правила. Сви су то знали и видели, нарочито кад поред ње стане или се намеје каква вижљаста цура, другарица лепог струка или врата. А тако је желела да јој сви кажу да је лепа!

Имала је нешто друго што ју је чинило лепом или, боље рећи, интригантном. Био је то неки уклету вишак личности који је вирио из ње, вишак који се распрскавао у сапуници демонске заводљивости,

теткасто зазивног обарања с ногу супротног пола, несвесног зачикавања мушког принципа: покретима, увијањима, ходом низ степенице, наглим окретањем главе, склањањем фениране кике с чела, устајањем са позоришне фотеле, гласом преко полуосмехнутих усана, од којих једна носи мали жиг из детињства, жиг који би могао имати еротску амплитуду допадања. Наравно, тај сплет визуелно изазивачких енергија није био подупрт никаквом зрелом намером, већ напросто је постојао као што постоје немирнији таласи између обала, или, боље рећи, као што се река повремено излије па сакрије обале. Повратак у речно корито остављао би на обалама прљаве трагове и неред.

Теодора је волела да се телефонски игра љубавних загрљаја. Назвала би мушкарца и рекла: *Сјремна сам!* А он, ако је свему томе, што би рекао романтични песник, *наредан*, прихватио би игру и одмах саговорницу окренуо на стомак. Она је већ почињала да мења глас који је постајао туђи, глас заробљене нимфе, глас жене жедне еротских наслада. Убрзавао се и растао, повремено артикулисан у речи које траже да јој велике груди обухвате снажне мушке шаке, а затим да њене руке буду везане изнад темена. Мушкарац би именовао лепоту њене косе што пада по јастуку с нагнуте главе. Затим се лагано подижу глатка леђа и претварају у широке полулопте женске белине натрћене за љубавников поход у њу. Љубити са стране, испод ушију, голи врат испред усијаних праменова преко лица преваљене косе, значило је погодити Теодору у центар бића и активирати кретњу бутина између којих се мазно кваси жбунућ пожуде.

Свашта јој је годило, али све што би се испољило у њеним захтевима и жељама, било је, у ствари, стрип-искуство непрокуване жене, оне што машта о љубавницима, а да им се број и лица не знају. Све је то говорило да је Теодора жена коју може свако да насамари, довољно је само да уђе у било чије мушке руке што ће јој обећати оперски успех или не знам шта. Јединица, она је цео свој век расла под стакленим звоном. Заштићена лепим мајчиним супама и слаткишима, пажњом родитеља избеглица, а при том окренута новом амбијенту као да му је одувек припадала.

Теодора није много знала о неумитностима свакодневног живота. Нагласак из завичаја невероватно је брзо накалемила на велеградски говор па нико не би ни помислио да потиче из градића с ону страну Дрине. Чак није имала ни унутарњи жиг патријархалности коју носи миље из којег је изникла, чак ни генетски присјај динарског менталитета, а није била ни без граница у припадању новој средини. Некако, измиривала је крајности. Међутим, у њој се крчкао заматак гордости и потребе за великом славом. То је оно стање живота у којем мислите да од вас почиње свет. Теодора је била и остала нека врста нарцисоидног прирепка самој себи.

Она је професорица клавира у музичкој школи за најмлађи нараштај. Тај посао јој ствара илузију важности. Теодора тиме дотерује свој ход, улазак и излазак из школе, шетњу низ широку улицу. Наравно, није ни потребно да буде другачије, она је нужна жртва сопствене животне случајности у којој се обрела. Теодору деца воле, јер и она је дете у крупној грађи жене у климаксу. Девојка која се никад неће удати или, ако се то и догоди, њен мушкарац ће имати женске особине у големости своје фигуре која ће одавати примитивног претка-убицу са кубуром у бусији. Живот ће јој се искомпликовати ако икад поверује да је неки мушкарац воли до краја. Она сматра да љубав постоји и за себичне људе.

Теодора је смешна лажљивица. Лаже искрено и на велике комаде понижавајући, при том, саговорнике. Сматра да остали не виде шта чини па олако пребаци лаж над лажима преко обележене усне. На пример – није она искључила мобилни телефон, већ је он сам себе, и зато је била сатима недоступна! А за то време се копрцала на кревету са новокомпонованим врачом, оним алтернативним шарлатаном што вара људе повампирираним лековима за душу. Наслушала се његових истренираних реченица, прихватила да овај благи сваког ко би јој се приближио, веровала биолошкој магми себичњака којем је било важно само да меси њене, као вангле ускипелог теста, крупне груди и слуша цвиљење заробљене женице испод себе. Одговарало јој је што га, у ствари, не познаје, али је тиме страх био слађи и неизвесност се претварала у врсту зависности. Навика је постајала смртоносно битном, без ње се није могло дисати. Све ће учинити само да повремено уђе у ту лабораторију испирања савести, у шарене еротске понуде засноване на мутавим перверзијама. А лажни лекар је пунио своје батерије њеним напоном из свеже рупе бића, из лавиринта неизграђене емотивности која је веровала да живот има лепу поруку у његовим поступцима.

Повремено је заборављала певање иако је саму себе, свој глас, снимала на маленом диктафону, који би готово тајанствено постављала на сто или столицу, или било где у сали. Касније је преслушавала наступ и замишљала да је Марија Калас. Ишла је на пробе хора само ако има користи, ако се спрема какво путовање у иностранство. Није прихватала добронамерне сугестије својих учитеља певања. Постављала се нагло изнад, у знаку својих преамбициозних планова и помешаних невидљивих ментално-психолошких пинцета бића. Или, пак, кипела преамбициозношћу у ритму сопствене интуитивности која је била више чарно сновиђење него ли реална слутња нечег финалног. Веровала је да има дар за предвиђање, а био је то мањак моћи да се реално сагледа сопствена позиција у новом амбијенту. Изједначавање са антологичким оперским певачима постајало је врстом опсесије или, пак, обликом сасвим конкретне психолошке извитоперености.

Кад није певала или размишљала о томе, водила је, дакле, гиздаве телефонске љубавне игре, нудила се заносно и помало стидно, увек изван уобичајених представа о вођењу љубави. Годио јој је сабијање у ћошак или испод стола, чак држање за лустер који би потом пао. С кревета се радо рушила на под и настављала да вуче по тепиху збуњеног мужјака на себи, обично на леђима, уколико је овај, стојећи, већ није упртио на своје кукове и притиснуо немилосно уза зид до улице. Посебно место у њеним жељама имала је клупица у сали за телесно вежбање, где је одлазила једном недељно да стањи меснато тело. На тој клупици је била лептирица за мажење па онда горе-доле, горе-доле.

Високом лепршању додира додавала је врискове у којима би се, негде у дубини, могао препознати трачак оперског дара. Али то су биле само секунде у којима је сексуална сила надвладала уметничку тајну па у даљем развоју догађаја ништа не би остајало за приказ певачког талента у убрзаном дисању. Било би то кидисање на остатке најудаљенијих тачака страсти када се тело ломи по невероватним законитостима. Ту је била луда, трзала је слабинама у круг па укосо, попут олује бацакала се лево-десно, увис и како све не, дрмусала партнера приљубљеног попут пијавице уз њено наелектрисано тело. Све је личило на чудовишни плес непознате играчице из још непознатијег племена. А речи – оне су биле и остале искидани ланчићи маштарија којима је место, у ствари, у посве слободној, што се пуританаца тиче, маркизесадовској литератури.

Анђа зна да ће Теодора сутра започети дан са ђацима, Моцартовим композицијама уз клавир, потом ће се поподне распетљати у лагарије преваранта с виском у ознојеним грудима. Ту негде зачеће се и фиктивна оперска гостовања, а дан скончавати око поноћи са телефонском слушалицом, из леве у десну руку, на заруделој ушној шкољци. Елем, у једном дану обновиће се бескрајни круг који прте на кичми сви, биће то још један космос на приватни начин, увек за нијансу другачији, а тако животу, слабостима и жељама, сличан и неумитан.